

Как Бил излекува рак на дебелото черво и черния дроб в IV стадий със сокове и суровоядство

Превод: Ани Арсова

<https://www.chrisbeatcancer.com/how-bill-healed-stage-iv-colon-and-liver-cancer-with-juicing-and-raw-food/>

Крис: Здравейте! Аз съм Крис. Днес ще чуем още една история на човек преборил рака. Да ви представя – Бил Бевънс. Преди 21 години той е бил диагностициран с рак на дебелото черво и черния дроб в IV стадий, но е жив и здрав и днес. Развълнуван съм да чуя неговата история и да я споделя с вас. Как си, Бил?

Бил: Много съм добре, Крис. Благодаря, че попита. Ти как си?

Крис: Супер съм и аз. Много обичам историите на хора преборили рака. Знаеш, че аз самият имам подобна история, но има още толкова много хора като теб и мен, които са се излекували, въпреки статистиката и шансовете, които са им давали. Светът трябва да знае, лекарите трябва да знаят, пациентите трябва да знаят, че ракът не е смъртна присъда, че тялото ви може да се излекува, но трябва радикално да промените живота си. Така че ще се радвам да разкажеш историята си и да споделиш това, което си направил. Знаем, че радикално си променил живота ти.

Бил: Да, Джули ти е разказала. Така е, промених радикално живота си, защото това е абсолютно задължително.

Крис: Да.

Бил: Моята история... Като дете и тийнейджър, винаги съм бил много добър спортист. Бях най-бързият. Можех да изтичам най-дългото разстояние, поддържайки добра скорост. Участвах във велосипедни състезания и състезания по плуване. Всъщност станах трети на младежките олимпийски игри по плуване. Винаги бях в отлична форма без да полагам много усилия.

След това, започнах да водя по-заседнал начин на живот. Поставих началото на собствен бизнес и тогава се появиха проблемите. Бях подложен на стрес и навиците ми се промениха: промених начина си на хранене, намалих времето си за спорт, а впоследствие съвсем спрях да спортувам.

У дома спалните бяха на горния етаж. Един ден, отивайки към спалнята, ми направи впечатление, че се уморих ужасно много от качването по стълбите. Помислих си: *Как можах да допусна тялото ми да е в толкова ужасно състояние? Не мога да повярвам! Трябва да влезна във форма!*

Реших, че ще започна да карам велосипед. Живея в Тексас, където теренът е хълмист. Няма планини, но има много хълмове. Започнах да карам по пътя и да изкачвам един хълм. Стана ми много зле и паднах в канавката. Бях супер отпаднал и нямах никакви сили. Хората от колите, които преминаваха покрай мен започнаха да спират и да ме питат дали съм добре. Толкова бях изтощен, че нямах сили да им отговарям, затова вдигнах ръката си с палеца нагоре, като знак, че съм добре и че не е нужно да спират. След около 20 минути успях да се кача на колелото и се спуснах по хълма, но следващия хълм трябваше да измина пеша, бутайки колелото. Казах си: *Добре, пробвах с колелото. Може би трябва да опитам да тичам.* Същата история се получи и с бягането. Припаднах докато тичах. Реших: *Добре, ще пробвам с ходене. То си е много добро упражнение.* С ходенето се получи. Да, уморявах се много, но поне можех да го направя.

Реших, че ще започна да играя голф и ще се разхождам по игрището, разнасяйки сака със стиковете. Така и направих, но ми беше трудно да измина всичките 18 дупки. Беше ми много трудно. Имам предвид, че въпреки, че се влачех, наистина ми беше много трудно. Един ден докато играех... Аз съм много духовно ориентиран човек. Вярвам във вътрешния си глас, във връзката с Бога или духа, или както искате го наречете.

Намирах се на 14-та дупка. Не успях да настигна групата, с която бях и която вече беше на 15-та дупка, защото до нея имаше по-дълго ходене. Настигнах обаче две момчета. Вътрешният ми глас ми каза: *Движи се с тези момчета.* Изобщо не се опитвах да играя и да удрия топката, просто ги следвах по игрището. Докато ги настигнех, те вече бяха приключили с едната дупка и преминаваха към следващата. Приближих се и ги попитах: *Имате ли нещо против да играя с вас?* Бяхме на 16-та дупка. Те се съгласиха. Направихме ударите си на 16-та дупка и продължихме към 17-та. Приключихме и с нея. Когато достигнахме до 18-та, направихме ударите си и се спуснахме към едно дърво. Казах им: *Момчета, много съм уморен. Нямам сили. Ще трябва да почина тук. Не съм във форма. Продължавайте напред без мен. Беше ми много приятно да поиграя с вас.*

Те обаче решиха да ме изчакат. Най-накрая успях да ги настигна и ударих последния си удар. Отидох да им стисна ръцете, а единия от тях ми каза: *Бях медик във войната. Наблюдавах те. Имаш проблем с черния дроб и трябва да отидеш на лекар.* Помислих си: *Това пък откъде се появи?*

Това беше първият път, когато си помислих, че може би наистина ми има нещо и че е възможно да имам проблем. Нямах здравна застраховка. Бях чувал, чел или знаех, че стигнеш ли до лекар, значи имаш сериозен здравословен проблем. Помислих си, че положението едва ли е супер зле, че по-скоро става въпрос за състояние предшестващо нещо по-сериозно. Реших да си направя здравна застраховка. След месец, когато вече бях сигурен, че мога да се възползвам от нея, отидох и си записах час за преглед.

Отидох на преглед, прибрах се къщи и 30 минути след като се прибрах, сестрата ми звънна и ми каза, че лекарят е много загрижен за някои от резултатите ми и ми е назначил преглед при гастроентеролог на другата сутрин. Попитах за какви точно резултати става на въпрос и какво не е наред. Тя ми отговори, че става въпрос за хемоглобина ми. Моят е 5,7. Попитах какво означава това. Сестрата ми изпрати резултатите по факса.

Нормалната стойност е от 14 до 18 за мъж. Моят беше 5,7. Бях изгубил две трети от червените кръвни телца в тялото си, а не подозирах за това. Нищо чудно, че бях толкова уморен и че се чувствах отпаднал. Хемоглобинът пренася кислорода от белите дробове до клетките. Буквално се задушаваш на клетъчно ниво. Кислородът е необходим, за да се създаде енергия. Аз няхах никаква енергия. Тялото ми нямаше как да я осигури. Затова на следващия ден отидох на преглед при гастроентеролога. Неговото предположение беше, че имам вътрешен кръвоизлив.

Той ме вкара по спешност за колоноскопия, при която в дебелото черво беше открит тумор с големината на грейпфрут, който беше кървял в продължение на години. Всъщност той напълно беше обвил дебелото ми черво, стеснявайки отвора му до размер по-малък от костилка.

Крис: Еха. Не си ли усещал нещо странно в корема си? Някакви колики?

Бил: Няхах никакви симптоми.

Крис: Не си ли имал болка?

Бил: Не съм имал никаква болка. Наистина не подозирах нищо и си мислех, че просто не съм във форма.

Крис: Много странно. Имах тумор голям колкото топка за голф и имах силни болки. Болките се появяваха, когато храната преминаваше частта на дебелото черво, където беше тумора. Това влошаваше състоянието му и ми причиняваше болка. Но както и да е, моля те, продължи.

Бил: Няхах никакви индикации. Няхах кръв в изпражненията си. Не че съм я търсил, но нямаше нищо видимо, което да ме предупреди. Въпреки всичко нещо се случваше с тялото ми. Направиха ми компютърна томография и тя показва размера на тумора. Беше потвърдено, че е рак и че има засегнати лимфни възли. Ултразвукът и допълнителните изследвания откриха петна и лезии в черния ми дроб.

Тогава научих, черният дроб и и дебелото черво са свързани с порталната вена, затова ракът на дебелото черво се разпространява първо в лимфните възли, а след това порталната вена го отвежда до черния дроб и тогава се получава рак на дебелото черво и черния дроб в IV стадий, което не е никак добре.

Биопсията ми все още не беше готова, но за гастроентеролога беше очевидно, че имам рак. Още същата вечер щом се прибрах вкъщи, влязох в интернет. Благодаря на Бога за интернет! Беше 2001 г. Както сам знаеш, защото мисля, че ти си бил диагностициран през 2003 г., тогава там нямаше много неща.

Не намерих нищо в интернет, което да смятам за достоверно или което да ми вдъхне увереност. Започнах да търся в книгите. Приключвах с една и продължавах със следващата.

Знаеш ли какво ми попадна в един момент... Чувствам се благословен, наистина се чувствам благословен... Попаднах на Ото Варбург и научих, че през 1931 г., той получава Нобелова награда за откритието си – причината за рака. Започнах да чета неговите трудове. Завършил съм философия. Умея да чета и да разбирам причинно-следствените връзки. Наистина се задълбах в темата. Прочетох Ото Варбург и започнах да изучавам неговото откритие.

През 1966 г. той изнася лекция, на която казва, че трябва да се увеличи скоростта на хемоглобина в организма, за да се намали количеството на преминаващия през него кислород. Тъй като имах намалено количество хемоглобин, реших, че трябва да си го набавя. Как да го направя?

Отново потърсих в Гугъл и открих Ханс Фишер, немски химик, който получава Нобелова награда през 1930 г., за откритието си – сходството между хемоглобина и хлорофила.

Ако потърсите в Google “молекулярно сходство между хемоглобин и хлорофил”, ще видите, че са идентични, с изключение на това, че централният свързващ елемент в хемоглобина е желязо, което го прави червен, а в хлорофила – магнезий, което го прави зелен.

Реших, че ми трябва много зелен сок. Тогава попаднах на Ан Уигмор, която беше голям привърженик на сока от пшенична трева.

Местният магазин за здравословни храни отглеждаше пшенична трева. Един от работниците я донасяше посадена в тавички, изрязваше тревата и изхвърляше тавичката. Помолих го да ми даде една от тях. Реших, че ще започна да си отглеждам сам пшенична трева. Купих същите тавички. На верандата в задния си двор имах 20-30 от тях с посята пшенична трева. Започнах да пия по 150 мл сок от пшенична трева на ден, за който, ако сте правили подобен сок, знаете че отива много пшенична трева.

Крис: Разделяше ли го на няколко порции?

Бил: Да, разделях го. Приемах 3 пъти дневно по 50 мл. Впоследствие си купих специална сокоизстисквачка, защото “Шампионът” не се справяше добре с тревата.

Крис: Имах “Шампион”. Много добре се справя моркови, но не и с пшенична трева.

Бил: Да, справя се добре с кореноплодни, но дори целината я задръства. Купих си сокоизстисквачка за зеленолистни. Започнах да си правя сок от пшенична трева и да пия от него.

По това време направих консултации с хирург и онколог. Хирургът сложи снимките от компютърната ми томография на светлинна дъска и ми показа тумора и отвора, по-малък от стотинка. Показа ми засегнатите лимфни възли. Извади ултразвуковото изследване и ми показа петната и лезиите в черния дроб. Каза ми, че имам IV стадий рак на дебелото черво и черния дроб. Според него, ако не предприемех нищо, имах по-малко от 6 месеца живот, но дори и да направя всичко, което ми препоръча, вероятността да преживея 5 години е под 20%.

Направих собствено проучване, което потвърди, че при рак на дебелото черво и черния дроб в IV стадий, 5 годишната преживяемост е под 20 %.

Хирургът повика медицинската сестра. Тя донесе лист хартия. Бяхме в неговия кабинет. Там имаше малка масичка. Той взе листа, прегледа го набързо и ми каза: *Сестрата провери току-що и се оказа, че има възможност за операция следващия вторник. Трябва ми само вашето съгласие. Трябва да го подпишете, за да започнем.* Той плъзна листа с химикалката към мен, а аз си помислих: *Не съм готов за това.* После чух гласът вътре в мен: *Дори не си дал шанс на тялото си.* Той повтаряше постоянно: *Дори не си дал шанс на тялото си.* И това беше вярно. Не бях дал шанс на тялото си.

Тогава попитах хирурга:

– Случвало ли Ви се е някой да чуе това, което току-що ми казахте и да Ви каже: Не, благодаря, не ме интересува.

– Да.

– И какво се случи с тези хора?

– Мъртви са.

Отново плъзна листа с химикалката към мен. Минал си през това, нали? Много е трудно да откажеш в този момент.

Крис: Ужасяващо е. Лекарите използват страха, за да ви накарат да се съгласите с лечението. Повечето лекари. Всеки лекар има различен подход и поведение, но повечето от тях плашат пациентите си, за да ги накарат да се лекуват.

Бил: Така е, но за мой късмет, или каквото и да е друго, този вътрешен глас не спираше да повтаря: *Не си дал шанс на тялото си.* Имах книгата на Сун Дзъ, "Изкуството на войната". Там пише, че воините победители първо побеждават, а след това отиват на война, докато победените воини отиват на война, надявайки се да победят. Изпращаха ме в битката с надеждата, че ще победи. Попитах:

– Каква е причината да съм болен от рак?

– Не знаем.

– Ако разбирам правилно, вие не знаете защо се е появил ракът, но искате да ме накарате да поема по път, който ще ми даде по-малко от 8% шанс да оживея. И сте напълно сигурен, че точно това трябва да направя. Обяснете ми го, моля Ви.

– Това е всичко, което знаем да направим и това е единствената Ви надежда.

Отново листът с химикала се придвижва към мен. Казах му, че вътрешният ми глас ми казва друго. Изправих се и казах, че имам нужда от известно време, за да обмисля всичко

това. Стиснах ръката му и си тръгнах. Знаех, че умирам. Не казах, че няма да го направя, просто казах, че трябва да помисля.

Крис: Не си отказвал предложеното лечение.

Бил: Не, не съм отказвал. Все пак ставаше въпрос за моя живот, нали така. Просто трябваше да помисля. Преди да си тръгна от кабинета му, си уговорих среща с него след десет дни. Казах си, че ще си дам десет дни. Уговорих си среща и с онколога за същия ден. Трябваше да дам шанс на пшеничната трева и зелените сокове. Имах десет дни.

Крис: Какво ще кажеш за диетата си? Промени ли начина си на хранене или просто започна с фрешовете?

Бил: Супер въпрос, Крис. Пиех само сок. Без храна.

Крис: Имаше ли някакви книги, с които започна и които ти дадоха увереност?

Бил: Не, но аз имах опит със соколечението. Бях правил и преди 30-дневно соколечение, както и продължителен воден пост, но това беше отдавна и се бях отдал на лоши навици.

Крис: Ще ти задам още един въпрос. Беше ли с наднормено тегло, когато ти поставиха диагнозата?

Бил: Тогава не мислех, че е така, но впоследствие, когато станах слаба, здрава, бойна машина, осъзнах, че съм бил с наднормено тегло. Имал съм излишни килограми.

Крис: Колко са били излишните ти килограми? 10-15 кг.?

Бил: Не, повече. От 92 станах 69 кг. Когато бях 69 кг. хората си мислеха, че не съм добре, но не беше така. Бях здрав и силен.

Крис: Знам за какво говориш. Да, изглеждах кльощав, но се чувствах страхотно.

Бил: Чувствах се чудесно. Пиех сок от пшенична трева и сок от зеленолистни. На Хаваите открих спинулината. Поръчах няколко кашона спинулина. Получих 3 кг спинулина. Започнах да добавям по 30 г спинулина на ден в сока си. Приемах – сок от пшенична трева, сок от зеленолистни и 30 г спинулина.

Крис: Какво имаше в сока от зеленолистни?

Бил: Спанак, кейл, манголд, целина, магданоз, два вида кейл.

Крис: Добавяше ли лимон или ябълка?

Бил: Добавях малко ябълка към сока от зеленолистни, защото когато е чист, понякога е горчив и неприятен. Важно е да се знае, че е странен на вкус. Добавях ябълка. Когато

имах, добавях и хабанеро (вид люта чушка), защото бях чел, че е полезно. Ставаше ужасно люто и на влизане, и на излизане. Наистина ставаше много люто.

Крис: Капсаицинът, който се съдържа в лютите чушки е мощно антираково средство. Чушките са невероятно полезни.

Бил: А хабанерото е много по-люто от халапенъто. Три-четири дни след посещението ми при онколога, след като бях започнал соковете, започнах отново да мога да изкачвам стълбите, усещах сила и желание за движение. Тогава си казах: *Интересно*. Около петия или шестия ден наистина започнах да си мисля, че нещо се случва в тялото ми. Продължих да се чувствам чудесно и през следващите дни.

Крис: Седем дни си бил само на сок.

Бил: Да, пиех само сокове.

Започнах да чета за Макс Герсон. В интернет има чудесен PDF файл с една негова лекция от 1956 г., докато е на почивка в Ескондидо, Калифорния. Там той обяснява своя протокол за лечение в детайли.

Прочитайки това, заедно с наученото от Варбург, започнах да се замислям, че това може да е пътят ми за спасение. Както е казал Ралф Уолдо Емерсън: *Не отивай там, където пътят може да те отведе, вместо това иди там, където няма път и остави следа*.

Започнах да мисля, че може би трябва да поема по свой път, защото лечението което ми предлагат, не ми харесва и не го искам.

Ако ви предстои да се качите на кораб и капитанът ви каже: *Има 80% вероятност да потънем*, ще се качите ли на този кораб? Аз бих си направил лодка и бих поел на плаване с нея.

Крис: Правилно. Повечето хора не мислят по този начин. Това е много рационален и логичен начин да мислите за живота, здравето и бъдещето си и да се опитате да намерите решение на проблемите си. За съжаление, сме научени да се отказваме от личната си воля и да прехвърляме отговорността на лекарите, да им даваме ключовете от живота си, казвайки им: *Поправете ме, Вие знаете как*. Лекарите са щастливи от това, защото за това им се плаща. В края на краищата без значение дали ще умрете, или ще живеете, те ще получат заплатата си.

Бил: Точно така.

Крис: Минал съм през същото. Твоята история има толкова много общи неща с моята. Твоята прогноза е била много по-лоша, защото аз бях едва в III стадий, но избрах да си пробия път през джунглата, вместо да тръгна по асфалтирания път, пътят към химиотерапията.

Бил: На 7-ия ден, знаейки, че след три дни имам среща с онколога в клиниката... честно казано наистина не знаех какво точно се случва... на 8-ия ден си уговорих среща с лекаря, който беше направил кръвните ми изследвания. На 9-ия ден, ден преди срещата с онколога, отидох и ми направиха още едно кръвно изследване. Спомням си как седях и чаках резултатите пред кабинета. За щастие, тестът се правеше на място. След около 45 минути резултатите бяха готови и ми ги дадоха. Прегледах листа и потърсих хемоглобина. Когато видях 10,9, направо не можах да повярвам. Помислих си: *Ама разбира се, че така трябва да бъде.*

Крис: Само за 9 дена на соколечение си удвоил хемоглобина си.

Бил: Точно така, това бяха прекрасни резултати. Това ми показа, че човешкото тяло има невероятна способност да се самолекува, ако му дадем това, от което се нуждае и махнем това, което му вреди. Но най-важното беше, че получих потвърждение, че това, което правя работи. В този момент бях 100% сигурен, че ще се излекувам от рака. Все още не знаех точно как, но знаех, че ще се излекувам. Нямах никакви съмнения. Мисля, че именно тази вяра, тази увереност, беше най-важната част от лечението ми. Това е най-важното нещо. Не знанията, а действията, които предприемате.

На следващия ден, на 10-тия ден, отидох с резултатите от двете кръвни изследвания при хирурга. Първото нещо, което той ме попита беше:

– Ще се подложите ли на операция?

– Не. Моля Ви, да погледнете това.

Подадох му двата теста, той ги погледна и каза:

– Много се радвам, че са Ви направили кръвопреливане. Бях сигурен, че имате това трябва да бъде направено.

– Не са ми правили кръвопреливане.

– А какво сте направили?

Започнах да му разказвам за Ханс Фиш и приликата между хемоглобина и хлорофила. Той поклати глава, погледна отново тестовете и каза, че това е невъзможно и че вероятно има някаква грешка. Беше убеден, че това е невъзможно. Върна ми листите.

В този момент си спомних за цитата на Емерсън: *Не отивай там, където пътят може да те отведе, вместо това иди там, където няма път и остави следа.* Тръгнах си и отидох на среща с онколога. Чаках го в кабинета му. Когато влезе, преди да успее да каже каквото и да било, започна: *Говорих с д-р Андерсън в Хюстън. Там има хирург, който може да направи чернодробна операция, за да подобри състоянието Ви.* Започна да ми говори за химиотерапия и други неща свързани с лечението, а после попита: *Между другото, кога ще ви оперират?* Защото знаеше, че идвам от хирурга. Отговорих му, че не съм планирал операцията и ако трябва да бъда честен, не съм сигурен, че трябва да се подлагам на нея. Помолих го да погледне двата кръвни теста. Освен онколог, той беше и хематолог. Беше експерт. Погледна ги и видях как очите му започнаха да шарят по листовите. Прегледа всички показатели. Каза ми: *Не само че почти сте удвоили хемоглобина си, но и размерът на червените ви кръвни телца е по-голям. Плътността на хемоглобина е по-голяма и*

имате повече на брой клетки. Когато имате повече червени кръвни клетки, те имат повече хемоглобин и са по-големи. Какво направихте? Разказах му за приликата между хемоглобина и хлорофила. Той каза: *Виждам съм необясними неща, които наричам чудеса. Ще сложа и това в тази категория.* Това ме трогна, защото той не беше толкова пренебрежителен като хирурга. Да кажем, че беше също толкова скептичен, но прояви уважение.

В този момент ми хрумна какво да направя. Казах му: *Имам някаква идея какво трябва да направя. Не съм съвсем сигурен къде точно ще ме отведе, но няма да направя това, което Вие препоръчвате. Мога ли да Ви помоля, да ме приемате на всеки три-четири седмици, да пускате нужните тестове и да проследявате състоянието ми, за да съм сигурен, че не се самоубивам. Бихте ли направили това?* Знаех, че имам нужда от него, за да назначава тестовете. Не можех да се обадя на рентгенолога и да му кажа: *Направете това или онова.* Тестовете трябва да бъдат назначени от лекар. Имах нужда от някой на своя страна, за да ми помогне с проследяването и диагностиката. Нещото, което мога да кажа със сигурност за западната медицина е, че диагностиката е много добра. Диагностиката е много, много добра.

Крис: Съгласен съм. Второ и трето мнение са препоръчителни.

Бил: Да. Прочетох повече за Герсон и неговият протокол за лечение. Започнах да правя клизми с кафе. Научих много за билките. Има една билка, която се нарича Sangro De Grado, което означава “драконова кръв” и която южноамериканските индианци използват за съсирване на кръвта. Започнах да си правя водни клизми с нея, за да се опитам да излекувам кървящия ми тумор. След това започнах да правя клизми с чесън и хабанерос. Накрая правех по 3 последователни клизми – една с чиста вода, една с билки и една с кафе. Правех това по четири пъти на ден.

Крис: Колко време отнемаше това?

Бил: Задържах всяка от тях за около 15 минути. Докато ги правех, се занимавах с йога.

Крис: Извинявам се, че се смея, но звучи доста трудно да правиш йога, опитвайки се да задържиш клизма.

Бил: Така беше. Особено когато правех “плуг”. Доста се бях усъвършенствал в задържането на клизмите. Трябва наистина да се отпуснеш.

След това започнах да правя повече проучвания за *Герсон терапията*. Впоследствие попаднах на д-р Уилям Доналд Кели и неговата теория за *протеолитичните ензими*. Това също ми се стори много смислено. В беседата си Герсон говори за храносмилането. Той казва, че унищожаването на туморите от тялото става чрез ензимите, които ги разграждат, а изхвърлянето им става, чрез кръвния поток. Чрез кръвта отпадъците от туморите отиват в черния дроб. Герсон е имал пациенти, които са починали от чернодробна токсичност, не от рака. Ето защо той започва да удвоява и утроява клизмите с кафе, за да може да стимулира

постоянно прочистване и детоксикация на черния дроб. Герсон смята, че черният дроб е най-критичният орган за подпомагане при лечението на рак.

Тогава попаднах на д-р Уилям Доналд Кели. Прочетох книгата му – One Answer to Cancer. Намерих я безплатно онлайн. Реших, че ще включа и ензимите, защото имаше голям смисъл в това. Д-р Бърд беше направил много проучвания, от които ставаше ясно, че ензимите помагат.

Крис: За кого говориш? За Д-р Джон Бърд?

Бил: Да.

Крис: Проучванията му стават основа за лечението, което развива д-р Кели.

Бил: Точно така. Започнах да проучвам кои са най-добрите протеолитичните ензими. Проучвах ги онлайн. Накрая се обадох в една от фирмите и ги попитах: *Знаете ли кои са най-добрите протеолитични ензими? Прочетох една книга написана от д-р Кели.* Човекът, с когото разговарях, знаеше много за д-р Кели. По време на разговора ни му казах: *Усещам, че Вие не харесвате д-р Кели. Защо тогава знаете толкова много за него?* Мълчание. А после ми отговори: *Той е баща ми.* Казах му, че много бих искал да говоря с д-р Кели и попитах дали ще ми даде телефонния му номер. Мълчание. *Имате ли химикалка?* Така се сдобих с телефонния номер на д-р Кели. Кодът беше на някакво малко градче в Канзас. Обадох се. Телефонът звънна около 20 пъти, когато някой отговори и каза: *Здравейте.* Доста грубо беше казано. *Говорите с д-р Кели, който иска да знае защо се обаждаме.* Това бяха точните му думи.

Д-р Кели е бил преследван и гонен, защото са го смятали за шарлатанин

Представих се: *Д-р Кели, казвам се Бил Бевинс. Прочетох книгата Ви. Говорих със сина Ви. Приемам протеолитични ензими. Имам рак на дебелото черво и рак на черния дроб в IV стадий и според лекарите имам 6 месеца живот. Отказах да се подложка на стандартното лечение, защото не вярвам в него.* Разказах му за соковете и за другите неща, които правя. Впоследствие съжалявах, че не записах разговора. Говорих около два часа с д-р Кели. Беше невероятно!

Щом разбра, че съм искрен и наистина търся път за спасение, той коренно промени поведението си. Беше много мил и супер съпричастен. Спомням си, че за някои от нещата ми каза: *Синко, просто прави всичко, за което говорихме сега. Не се притеснявай. Ще се справиш.* Знаех, че той самият е бил болен от рак и се е излекувал, затова му вярвах.

Вероятно затова с теб правим всичко, което правим, за да помогнем на хората да разберат, че е възможно да се излекуваш от рак.

Според Д-р Кели *не трябва да се яде месо след 18:00 ч. вечер.*

Каза ми също така: *Направи всичко, за което говорихме и отиди на погребението на лекаря си.* Така и направих. Разговорът ми с д-р Кели беше невероятен!

Крис: Кели беше новатор. Той беше невероятен човек.

Бил: Д-р Кели е ментора на д-р Гонзалес.

Крис: Да, и на д-р Линда Айзъкс.

Бил: Всъщност сега тя практикува тук, в Остин.

Крис: Да. Тя все още практикува. Д-р Гонзалес почина преди няколко години.

Какви протеолитични ензими откри?

Бил: Не помня, после преминах към тези на компанията NutriCology.

Крис: Добре позната компания.

Бил: Да. Правех всички неща, които бях решил, че ще правя. На всеки час правех нещо. Бях си направил график на лист хартия. Започвах от 06 ч. сутринта и приключвах към 23 ч. вечер. Знаех какво трябва да правя всеки час, включително какво щях да пия. Изкарах 90 дни на сок, 90 дни без твърда храна. Достигнах момент, в който не можех да изкача дори един етаж по стълбите. Тогава отново започнах да карам колело. Стигнах дотам, че можех да карам по 50 мили през хълмовете, само с изчистване на тялото чрез сокове. Не съм приемал протеини на прах или нещо подобно. Давах на тялото си това, от което се нуждаеше.

Посещавах своя онколог на всеки три-четири седмици, той следеше промяната на теглото ми. Четях бележките, които пишеше за другите лекари: *Предупредих господин Бевънс, че метастатичният рак на дебелото черво почти винаги е фатален, но той все пак отлага лечението и операцията.* Мисля, че се опитваше да се застрахова и да бъде ясно, че той ме е посъветвал да се подложя на конвенционално лечение.

Туморът продължи да се смалжава. Тогава не съществуваша неща като *кетогенна диета*. Не бях чувал за нея. Знаех само, че ракът се храни със захар. Потърсих в Гугъл нискогликемични храни, защото исках да консумирам храни, които да не повишават кръвната ми захар, която след това да подхранва рака. Поне така си мислех тогава. Съставих списък с нискогликемични храни, които бяха предимно салати и подобни неща. Не консумирах никакъв хляб или тестени продукти. Със сигурност не консумирах никакви рафинирани въглехидрати и никакви животински продукти. Ядох само цели, растителни, сурови храни.

Крис: Ти си бил 90 дни само на сокове. Аз бях на сурова храна първите 90 дни. Правех и по-дълги периоди само на сок. Пет, седем или десет дена. Искам да кажа, че правех

същите неща. Научих за протеолитичните ензими години по-късно. Ако знаех за тях тогава, щях да ги приемам.

Бил: Мисля, че те помогнаха за по-бързото разграждане на тумора.

Крис: Нещо за хората, които гледат, *протеолитичните ензими са ензими, които смилат протеини*. Има три вида ензими – такива, които разграждат протеини, такива, които разграждат мазнини и такива, които разграждат въглехидрати. Смята се, че ензимите, разграждащи протеините, помагат на тялото да разгради туморите и да помогне на имунната ви система да ги идентифицира, ако не ги разпознае като рак.

Бил: Точно така. Това, което прочетох, е че раковите клетки имат белтъчна обвивка, която ги прави неразпознаваеми за имунната система и протеолитичните ензими спомагат тя да бъде разрушена, така че имунната система да може да ги разпознае и да започне да ги атакува.

Крис: Това все още е на ниво хипотеза.

Бил: Не знам дали това е така или не, но знам, че съм тук, каквото и да значи това.

Крис: Колко време мина от започването на супер стриктния ти протокол? Имал си измеримо подобрене за девет дни, което е фантастично, но колко време мина от началото на лечението ти до момента, в който нямаше рак?

Бил: Това е дълъг и криволичещ път. Може би от март до септември. Колко прави това? Около шест месеца. После се поотпуснах. Уморих се да бъда 100% стриктен. Казах си, че ще си купувам от време на време здравословна паста или други неща, които обичам да ям. Отклоних се от стриктната диета и започнах да ям храни съдържащи повече въглехидрати. Следващият скенер показва, че туморът ми се е събудил и се е увеличил. Не много, но все пак се беше увеличил. Не мога да ви опиша колко разочарован от себе си бях. Не бях предполагал, че това ще се случи, нито знаех какво ще последва оттук-натат. Знаех само, че не искам да умирам. За мен това е най-важният въпрос, който човек трябва да си зададе, когато му поставят диагноза – искаш ли да живееш? Ако искаш да живееш, тогава какви мисли, действия, думи, храни и течности трябва да вкараш в тялото си?

Един цитат от Шекспир: *Да бъдеш или да не бъдеш? Това е въпросът*. Всеки път, когато ми хрумнеше какво да ям или пия, какво да мисля, се запитвах – *Това какво ми носи: живот или смърт? Избирам живота. Ще направя/избера това*. Този въпрос никога не ме разочарова. Беше толкова лесно, когато си го задавах, защото когато избереш живота, това прави всичко по-лесно. Когато туморът нарастна се притесних, защото мислех, че туморът е както тиктакаща бомба, която не знам кога ще избухне. Седем месеца след първата ни среща се обадих на хирурга и му казах, че искам да се подложя на операция.

След операцията той ми сподели, че е мислел, че нямам никакви шансове и че умирам. Мислел е, че ще ме отвори, ще ме погледне и ще ме затвори изпращайки ме в къщи да умра. Когато обаче ме отворил, бил шокиран. Всичко било чисто. Имало само един

единствен тумор, залепен за дебелото черво. Проверил черния ми дроб и всичко останало. Всичко било чисто. Така той отстранил тумора от дебелото черво.

Крис: Какъв е бил размерът на тумора в този момент?

Бил: По-малък от топка за голф.

Крис: Значи тялото ти е намалило тумора от големината на грейпфурт до големината на топче за тенис на маса?

Бил: Беше се случило точно както го бяха описали, тялото смилаше тумора и го изхвърляше чрез кръвта.

Крис: Смилане, смилане, смилане.

Бил: Около шест месеца по-късно, получих коремни болки, които ми причиняваха дискомфорт. Една сутрин, около три часа, коремът ме заболя много силно. Болката беше много силна и не отминаваше. Нямах положение, в което да застана и да не ме боли. Помолих жена си да ми подаде телефона и звъннах на хирурга в 3 часа през нощта. Говорих с колегите му от болницата, които щяха да му предават за обаждането ми. Той ми върна обаждане около 4 ч. Казах му, че имам силни болки. Инструкциите му бяха да отивам в спешното отделение, че ще се обади на колегите, а самият той ще бъде в болницата в 6:30 ч. и ще ме поеме.

Отидох в спешното отделение. Направиха ми скенер. Хирургът се появи около 6:30 ч. Каза, че шевът на част от операцията се е разпаднал и е предизвикал тежък сепсис.

Крис: Колко време беше минало от нея?

Бил: Шест месеца.

Крис: Това е много странно.

Бил: Да, беше около шест месеца след операцията. Между пет и шест месеца.

Крис: Обикновено това се случва в рамките на няколко дни след операцията.

Бил: Явно, не. Помолих лекаря да ми даде нещо болкоуспокояващо и да се погрижи за мен на следващия ден. Той ми каза: *Явно не разбираш, какво точно се случва. Трябва да се действа веднага. Утре няма да си тук.* Беше много сериозно.

Хирургът ме отвори отново, почисти ме и ме заши. Пет месеца след това вдигах някакви кашони и получих херния. Наложих се да ми направят операция за отстраняването ѝ. Заради операцията, на която се подложих, трябваше да направя още три операции. Твърдо съм убеден, че ако бях запазил курса си на действие, без да се отклонявам от него, нямаше

да се наложи да правя тези три операции. Е, третата беше, защото вдигах неща, които не трябваше да вдигам. Моя си беше вината. Всичко това се случи преди 21 години.

Крис: Много ми харесва историята ти. Невероятна е! Имаме толкова много общи неща. Разликата е, че аз се оперирах веднага. Направих го от страх, без да знам нищо. Бях само на 26 години. Ти си бил на 49 г.

Изгубил съм бройката на хората, с които съм говорил, които са поели по пътя на холистичното лечение, но е важно да се знае, че *лечението на рака е бягане на дълги разстояния, а не кратък спринт*. Ракът не се лекува за един ден. Тялото ви не го е развило за един ден и няма как да го излекувате толкова бързо. Необходими са време и продължителни усилия, и точно това си направил ти. За жалост има и хора, които тръгват по холистичния път, започват да се чувстват по-добре, кръвните им изследвания се подобряват, туморите започват да намаляват размера си, но товага се случва нещо, което ги изплашва и те панически започват конвенционално лечение.

В твоя случай операцията е минала добре, извадили са тумора, всичко е било наред. При някои хора обаче, въпреки, че туморът им е намалял наполовина, се случва нещо и те се подлагат на химиотерапия. Често причината за това е намеса от страна на лекаря, който въпреки резултатите, които вижда казва нещо от сорта: *Много добре! Супер резултат! Туморът ви сега е много по-малък. Това е идеалният момент за операция и за започване на химиотерапия.*

Имал си късмет, че нещата са се развили добре при теб, но съм виждал доста случаи, в които здравето на човека се е влошило след операцията и/или химиотерапията.

Бил: За химиотерапията. След операцията, посетих втори онколог. Той обаче беше вълк в овча кожа, знаеше какво точно да каже. Заедно с него работеше лекар практикуващ китайска медицина. Самият онколог уж се занимаваше с холистична медицина, но реално не се отнасяше сериозно към холистичното лечение. Той ми каза:

– Трябва да се подложите на химиотерапия. В момента туморът е остранен, но за да сме сигурни, че няма да има рецидив, трябва да се направи химиотерапия.

– Чуval съм, че химиотерапията е опасна и е много изтощителна за организма. Тя разболява и изтощава тялото ти.

– Не, това не е вярно. Химиотерапията е лека и се понася леко от организма. Почти не се усеща.

Препоръча да направя PET скенер.

Крис: Да, бе! Не е тежка.

Бил: Върнах се при първия онколог. Казах му, че колегата му ми е препоръчал химиотерапия. Той ми каза, че това не е лоша препоръка. Също така ми каза, че двама негови пациенти са починали през последните 90 дни. Помислих си: *Чакай, чакай, единият лекар ти казва, че е лека и че няма да ти навреди, а другият, че хората умират от нея*. Онкологът усети, че се колебая и каза, че ще ме насочи към трети онколог.

Отидох при третия онколог... разказвам ти това, за да видиш как няма нищо случайно, Крис. Отидох при третия онколог и след като прегледа всичките ми документи, каза че в града има само един онколог, който би ми препоръчал химиотерапия и каза името му. Попитах го откъде знае, че е той. Онкологът каза, че колегата му има подобна репутация.

По ирония на съдбата, в същия ден... това ще прозвучи странно, но повярвай ми, истина е... майка ми отишла в аптеката, за да си вземе лекарствата. Споделила с фармацевта: *Синът ми беше опериран от рак и онкологът му препоръча химиотерапия, а той не е сигурен какво да прави.* Човекът казал: *В града има един онколог, който прави страшно много пари от химиотерапия.* Казва се... и казал името на същия лекар.

Крис: Не мога да повярвам.

Бил: Както ти казах, получих супер случайно потвърждение. Не можех да повярвам, че всички казват едно и също. В този момент реших, че няма да правя химиотерапия. Не казвам, че тя е лоша, просто не можех да повярвам, че лекар може да предпише нещо, което не е нужно. Ако не искаш да се занимаваш с холистична медицина, добре, но не предписвай неща, които ще нанесат повече вреда от полза.

Мога да говоря само за себе си. Не бих постъпил по друг начин. Просто не е трябвало да се отклонявам от курса на лечение, който бях поел. Твърдо вярвам, че храносмилането ми щеше да усвои целия тумор и нямаше да ми се наложи да направя три операции. Между другото, на първата ни среща, хирургът каза, че имам шест месеца живот. Докато си тръгвах от нея започвах да осъзнавам, че съм смъртен. Спомням си, че стоях на паркинга и в продължение на 15 минути не можех да осъзная случващото се. Помислих си: *Човече, този път наистина си в трудна ситуация.* Когато някой ти каже, че умираш, това е ужасно тежко за приемане и осъзнаване.

Спомних си думите на индианския войн Крейзи Хорс. Когато тръгвал на битка със своите войни, той им казвал: *Днес е добър ден за битка. Днес е добър ден да умрем.* Силни сърца преди битката, смели сърца на фронта, слаби сърца, страхливци в тила.

Спомням си, че седях на паркинга и си казах: *Ще се биеш!* Тогава си помислих, какво ли щеше да бъде, ако хирургът ми се беше обадил и беше казал: *Бил, много съжалявам. Допуснали сме грешка. Това не са били твоите резултати. При теб всичко е наред. Нямаш рак. Здрав си.* Щях да се почувствам супер. Казах си: *Почакай малко. Защо не мога да се чувствам по този начин?* Как се казваше този автор? Човекът търси смисъл.

Крис: Виктор Франкъл.

Бил: Виктор Франкъл. Всичко може да бъде отнето на един човек, но едно нещо няма как да му бъде отнето – правото да избира своя път. Виктор Франкел е оцелял от Холокоста. Видял е как бременната му съпруга отива в газовата камера. Родителите му също отиват в газовата камера, но той оцелява. Оцелява, защото се събира с още няколко човека. Били са в Аушвиц. Започват да си говорят за това какъв ще бъде животът им, когато се върнат в Берлин. В онези моменти те не били в Аушвиц, а са живеели живота си в Берлин. Той

гледал как хората умират и се предават, но той процъфтявал, защото променял съзнанието си.

В този момент се почувствах добре и си казах: *Просто ще се почувствам по този начин. Имам избор как да се чувствам. Това е пътя, който избирам.*

Сенека е казал: *Има повече неща, които ни плашат, отколкото такива, които ни измъчват. По-често страдаме от въображението си, отколкото от действителността.*

Страхът идва от чувството за липса на контрол и от неизвестността. Но ако сте поели по някакъв път, правите каквото е нужно всеки ден, постигате напредък и усещате, че нещата са под контрол, според мен няма място за страх. Просто продължавайте да правите, това което правите.

Ако оставите въображението си да се развихри и постоянно се питате: какво ще стане ако, какво ще стане сега, какво ще стане тогава? Просто си помислих, че няма да мисля подобни неща. Ще се захвана за работа и ще работя с всички сили. В Библията се казва: *сложи ръката си на плуга. Човек, чиято ръка е на плуга не е готов за небесното царство.* Захванете се за работа, сложете ръка на плуга, не се обръщайте назад и просто вървете напред.

Крис: Точно така.

Бил: Продължете и се съсредоточете върху това, което трябва да направите.

Крис: Съсредоточете се върху бъдещето.

Бил: Съсредоточете се върху бъдещето.

Крис: За доброто бъдеще, а не за страшното бъдеще. Но да, страхът е... има един цитат, който малко преиначавам, но ето го: *страхът е злоупотреба с въображението.* Повечето стракове са въображаеми. Рядко се случва да сме в ситуация, в която наистина трябва да се страхуваме, като например да има нападател, който идва към нас с нож или нещо подобно. Повечето стракове са просто въображаеми, бъдещи трудности. Направих същото нещо. В най-страшния и труден период в живота си осъзнах, че трябва да се съсредоточа върху радостта, благодарността и щастието и да избира щастието вместо тревогата. Отдавах страховете и тревогите си на Бога. Молах се много: *Вярвам Ти. Няма да се страхувам.* Да се страхуваш не е просто чувство, а състояние. Щом разбрах това, си казах: *Трябва да изляза от това състояние. Имам избор.* "Човекът търси смисъл" е прекрасна книга. Силно я препоръчвам, защото буквално в ада, Франкъл е разбрал, че може да избере какво да бъде психическото и емоционалното му състояние. Уроците, които се съдържат в нея, са изключително важни и за живота, и за рака.

Отново сме правили едни и същи неща. Трябвало е да се съсредоточим върху радостта, щастието и благодарността и да гледаме само напред, с надежда за бъдещето. Харесва ми това, което каза по-рано: *Знаех, че ще оздравея.* Тази увереност и тази вяра, са били от

изключително значение за всеки човек, когото съм интервюирал и който се е излекувал противно на шансовете, които е имал. Тези хора са имали същия начин на мислене. Някои са го имали още в началото, но при други е било придобито след четене и проучване. Точно така! Затова правя тези интервюта. Десетки са. Вече дори не ги броя, но на сайта ми има много такива интервюта. Правя ги почти всяка седмица, защото колкото повече подобни интервюта изгледа човек, толкова по-силна ще стане вярата му, че може да се излекува. Нали така?

Много съм ти благодарен за интервюто. Прекрасна история! Направо е невероятно, че си жив. Невероятно е и че историите ни са толкова сходни, което всъщност не е изненада, защото повечето хора, които съм интервюирал, правят едни и същи неща, сурови храни и сокове.

Бил: Ще кажа нещо, което нека всеки тълкува както иска. Не смятам, че ракът е медицински проблем. Той е енергиен проблем. Той е поведенчески проблем. Отивате на лекар, когато имате медицински проблем. Важно е като какъв ще се идентифицирате, като човек, който има рак или като напълно здрав човек. За мен това е като времеви колапс. Живееш в състоянието на изпълнено желание. След това предприемаш действия, докато това състояние стане реалност. Всяко нещо, което е създадено, първо е било мисъл. Човек си го представя, представя си, че може да го направи, мислил е за това, предприел е нужните действия и го е реализирал. Така че физическата ни промяна, започва като вътрешно убеждение: *Мога да го направя*. Трябва да действате и да мислите, все едно няма рак в тялото ви.

Първо трябва да го заявите: *Аз съм здрав! В тялото ми няма рак*. След това да помислите какво трябва да предприемете, за да го реализирате. Според Аристотел, навичите са най-важното нещо. Вие сте това, което правите най-често. Следователно съвършенството не е действие, а навик.

Запитах се: *Ако съм това, което правя най-често, тогава какво от моите действия е довело до образуването на рака? Ако искам да се излекувам, тогава какво трябва да направя?* Това бяха най-важните въпроси, които си задавах. Човек трябва да бъде честен пред себе си и да си отговори на тези въпроси.

Всички болести започват в червата. Ако не поемете лечението в собствените си ръце, вие сте глупак. Четях много книги по темата и се замислих, че те са добили популярност, защото в тях има нещо. Реших, че ще им отдам дължимото, ще започна да следвам написаното в тях и ще наблюдавам докъде ще ме доведе то.

Бил: Толкова много мъдрост има в думите ти. В книгите също има много мъдрост. Харесва ми всичко, което казваш. Съгласен съм на 100%. Напълно си прав за действието. Яков казва: *Вяра без дела е мъртва*. Точно така е. Ако вярваш, че можеш да оздравееш, трябва да предприемеш действия, за да се случи това. Не става дума само за вяра в Бога. Да, разбира се, вярата е важно нещо, но трябва и действия. Трябва да промениш живота си. Трябва да направиш нещата, които ще допринесат за успеха на начинанието ти, каквото и да е то.

Бил: Сун Дзъ казва, че тактика без стратегия е шумът преди поражение. Също така казва, че всяка битка е спечелена или загубена, преди изобщо да е водена. Аз го перифразирам така: *Всичко е такова, каквото си го направиш. Никога няма да разбереш какво ще стане, ако не дадеш шанс на тялото си.* Искрено съм благодарен на този вътрешен глас. Вярвам, че за да контролираш страха си, трябва да контролираш вниманието си. Към какво насочваш вниманието си? Има една книга, Flow. Не се сещам името на автора ѝ. Не знам дали си я чел. В нея има един прекрасен цитат: *Контролът върху съзнанието определя качеството на живота.* Това, върху което насочвате вниманието си, ще бъде това, което преживявате. Ако се съмнявате и постоянно мислите какво може да се обърка, т.е. въображението ви работи, ще се почувствате несигурен и извън контрол. Ще започнете да изпитвате страх, който ще ви парализира. Ако насочите вниманието си към крайната цел, да сте здрав и ако сте фокусирани върху това, което трябва да правите всеки ден, тогава ще бъдете твърде заети с действие, за да се тревожите за каквото и да било.

Крис: Така е. На практика вие сте най-добрия си треньор, мажоретка и защитник. Понякога наоколо няма никой, който да те окуражи и трябва да се окуражиш сам. Точно така. Трябва да си кажете: *Мога да се справя. Всичко ще бъде наред. Това ще проработи. Ще се получи. Ще се оправя.* Вие трябва да сте този, който окуражава себе си. Това звучи глупаво и клиширано. Знам, че ти не мислиш така, но някои хора го мислят. Разбирам ги. Без значение как звучи, истината е, че работи. Сякаш, когато се окуражаваш, се чувстваш по-добре. Оптимизмът, надеждата и енергията ви се увеличават, за да направите, това което трябва, за да стигнете там, където искате. Всичко това работи заедно. За мен това беше да се науча да се улавям в моменти на тревога, страх и съмнение, бързо да променям това и да започна да мисля по различен начин, като просто променя мислите си, променя фокуса си и изместя вниманието си от ужасяващото "Какво ще стане, ако" ... вариациите могат да бъдат безбройни и да насочвам вниманието си към доброто в живота си, към нещата за които трябва да съм благодарен. Мислех си: *Върху какво трябва да се съсредоточа днес, за да успея да направя малка крачка напред, към това, което искам да получа. Всичко, което имам е днес. Ще направя най-доброто, на което съм способен днес, а утре ще направя най-доброто, на което съм способен утре.*

Бил: Имам записана една мисъл: *Нищо не е толкова сладко, колкото усещането, че си преборил рака.* Измислих си нещо като песничка или мантра: *Миг след миг, ден след ден, ставам все по-добър във всяко едно отношение. Миг след миг, ден след ден, ставам все по-добър.* Преди няколко години се записах в коучинг програма, водена от пенсиониран морски тюлен. Той сподели какво е направил, за да премине през нужното обучение и да завърши като отличник на класа. Мантрата му е била: *Чувствам се добре. Изглеждам добре. Трябва да съм в Холивуд. Чувствам се добре, изглеждам добре. Трябва да съм в Холивуд.* С подобни самоутвърждения, се подкрепяте сам себе си. Ставате най-добрата си мажоретка.

Крис: Точно така. Бил Бевинс, ти си прекрасен човек. Толкова се радвам, че се запознах и свързах с теб и че успях да споделя историята ти.

Какво би казал на човек, който е болен от рак и може би се бори със страх и съмнение, не е сигурен какво да прави. Кое е първото нещо, което трябва да направи? Знам, че можеш да говориш 2 часа(смее се).

Бил: Когато посещавах коучинг програмата, имах едночасова коучинг сесия. Инструктора дойде при мен. Говорихме си. Разказах му своята история, както и за рака. Той започна да ми задава въпроси за това. Попитах го как е преминал през обучението за тюлени, как е успял да се справи с това. Той ми отговори: *Много добър въпрос, Бил. Аз не бях най-големият, нито бях най-силният, но когато започнах си казах: Какво е най-лошото, което може да ми се случи? Мога да умра. Приех това и се освободих от всички страхове. Нямах да се откажа.* Не ме интересуваше какво ще се случи. Просто нямах да се откажа. Когато погледнете този човек, не бихте си помислили, че е от специалните части, но той притежава невероятна психическа дисциплина. Фокусира ли се, няма да се откаже.

Крис: Фокусиране.

Бил: Фокусиране, съсредоточаване. За мен това е най-важното нещо. Съсредоточете се и визуализирайте това, което искате и се придържайте към него. Вярата също е много важна, защото ако вярвате, че ако направите А, ще се случи Б, то ще се случи, а Б е да се излекувате от рака. Ако наистина вярвате силно в това, тогава, ще направите А, защото искате Б. Въпросът е да имате тази вяра. Ако се съмнявате, не съм сигурен, че ще се получи. Невъзможно е една жена да е наполовина бременна. Искам да кажа, че или е бременна, или не. Или ще го направиш, или не. Действай на 100%. Какво имаш да губиш? Всъщност имаш много за губене. Можеш да загубиш живота си. Не искам да звучи негативно, но това е реалността, когато говорим за рак. Затова бих препоръчал да визуализирате това, което искате, че сте здрав и в тялото ви няма и след от рак. Да се свържете с хора, които са минали успешно по този път, защото това помага. Просто повярвайте и осъзнайте, че всичко това е възможно да бъде направено, а след това просто го направете и продължете по пътя.

Крис: Не се отказвайте, не се предавайте.

Бил: Трябва да вярваш с цялото си сърце. За мен това е най-важното.

Започнах с Варбург. След това определих седем основни причини, които според мен водят до рак – лошо отношение към себе си, лоша храна, стрес, недостатъчна почивка, липса на физически упражнения, токсини в тялото и канцерогени в околната среда. Казах си: *Чакай малко. Мога ли да променя отношението си? Да. Мога ли да променя храната си? Да. Мога ли да започна да правя неща, за да премахна стреса? Да. Мога ли да си осигуря по-добра почивка? Да. Мога ли да започна да спортувам? Не точно сега, но когато се почувствам по-добре, ще го направя. Мога ли да детоксикирам тялото си? Да. Мога ли да почистя средата, в която живея? Да. Е, нека направя тези седем неща и да видим докъде ще стигне.* Това се случи преди 21 години, а аз съм все още жив.

Крис: Абсолютно съм съгласен. Много ми харесва това, което каза. Благодаря отново. Беше ми много приятно.

Бил: Благодаря, че ми даде възможност да споделя историята си. Надявам се да съм помогнал на хората да разберат, че излекуването от рак е възможно, но е възможно само ако го предприемете действия. Няма вълшебно хапче. Просто трябва да направите това, което трябва, за да стигнете до мястото, където искате да отидете.

Крис: Има много неща, които можете да направите, за да промените живота си и да се излекувате. Аз съм тук, за да помогна на хората да го направят. Твоята история също помага. Ние сме в един отбор и това е супер.

Добре, приятели. Благодаря, че гледахте. Моля ви, споделете това видео. Споделете го с хората, които познавате и за които ви е грижа. Защото светът трябва да знае, че ракът може да бъде излекуван. Не е нужно той да бъде смъртна присъда. Хората са се излекували противно на прогнозите, както Бил и аз. На сайта chrisbeatcancer.com има още много интервюта с хора преборил рака. Потърсете survivor stories или въведете вида рак: лимфом, рак на гърдата, рак на дебелото черво, левкемия и ще намерите истории на хора, които са се излекували. Това ще ви вдъхнови, ще ви даде информация и практически стъпки за действие, за да промените собствения си живот.

Благодаря, че гледахте! Ще се видим в следващия епизод.